

BAZA NORMATIVĂ A INTERACȚIUNII ÎN CERCETAREA INFRAȚIUNILOR

Armen OGANESAN
doctorand USM,
procuror, Procuratura municipiului Chișinău

SUMAR

În condițiile în care legislația procesual-penală a Republicii Moldova nu reglementează explicit instituția interacțiunii, în prezenta lucrare s-a efectuat o analiză complexă a prevederilor normative ce conțin abordările aferente acestui proces. Totodată, au fost trasate tendințele actuale la capitolul legiferării interacțiunii diferitor organe implicate în procesul penal. Demersul științific este îndreptat, în primul rând, spre determinarea bazelor normative ale interacțiunii în cadrul cercetării infracțiunilor cu oferirea unor soluții procesuale concrete în cazul problemelor care ar putea apărea în activitatea comună a reprezentanților organelor de drept. Au fost trasate direcții prioritare ce vizează ajustarea cadrului normativ existent la cerințele stridente ce s-au evidențiat în actuala activitate a practicienilor.

Cuvinte-cheie: *interacțiune, cooperare, bază normativă, interdepartamental, ofițer de investigații, proces penal, organ de urmărire penală.*

În prezent, legislația procesual penală a Republicii Moldova nu reglementează explicit conceptul interacțiunii organului de urmărire penală cu alte instituții la investigarea infracțiunilor. Rămâne inexplicabil faptul de ce normele legale nu stabilesc bazele normative exhaustive ale instituției interacțiunii, în condițiile în care această activitate reprezintă unul din mecanismele primordiale care determină reușita procesului de descoperire și cercetare a infracțiunilor.

Randamentul muncii organelor justiției penale poate fi privit ca fiind realizat la un nivel convenit doar atunci când investigarea faptei pasibile de răspundere penală are loc cu utilizarea complexă, rațională și în strictă corespondere cu legea, cu mijloacele și resursele disponibile de ordin intelectual, profesional și tehnico-material.

Interacțiunea reprezintă o activitate bazată pe lege ori pe acte normative departamentale, coordonată

THE LEGAL BASIS OF INTERACTION IN THE CRIMINAL INVESTIGATION

SUMMARY

This article presents a discussion on the legal bases of interaction regarding criminal matters investigation and prosecution. Article sets out legal bases for interaction statutory by law and departmental normative acts. Research field regards theoretical and practical problems. This paper treats the rules of interaction, determining the position to be adopted by criminal procedure bodies. After a general discussion of the legal basis and its significance for criminal proceeding, we examine the improvement of existing norms for criminal prosecution. To effectively prevent and combat crimes, practical cooperation between criminal justice authorities is required.

Key-words: *cooperation, interaction, criminal proceeding, police officer, criminal investigation, prosecution.*

prin scopul, locul și timpul efectuării acțiunilor organelor speciale și de urmărire penală, independente sub aspect administrativ unele de altele, precum și ale reprezentanților altor organizații, întreprinderi abilitate ce se exprimă în îmbinarea rațională a mijloacelor și metodelor ce pot servi unui rezultat comun, îndeplinirii sarcinii de depistare, curmare și descoperire a infracțiunii [2, p.353].

Studierea tendințelor pozitive în activitatea organelor de urmărire penală la capitolul contracarării criminalității în Republica Moldova denotă faptul că reușita interacțiunii la cercetarea infracțiunilor depinde de reformarea armonioasă a întregului sistem al organelor justiției penale. Lupta împotriva criminalității, fără o interacțiune bine organizată, este imposibilă, iar existența unor omisiuni de ordin normativ limitează dezvoltarea legăturilor profesionale puternice și eficiente între diferite instituții. Fiecare organ dispune de propriile metode și mijloace care urmează a fi combinate în cel mai optim mod.

Cercetările realizate s-au axat, având ca puncte de reper prevederile: Codului de procedură penală al Republicii Moldova (în continuare – CPP) [1], Legii cu privire la activitatea specială de investigații, nr.59 din 29.03.2012 [4], Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, nr.320 din 27.12.2012 [5], Legii privind statutul ofițerului de urmărire penală, nr.333 din

10.11.2006 [6], precum și cadrului normativ departamental al organelor implicate în procesul penal.

În literatura de specialitate formele interacțiunii organului de urmărire penală cu alte instituții au fost definite ca modalități de formare a contactelor profesionale între organele implicate în procesul penal care asigură consecutivitatea și concordanța activităților comune, combinarea corectă a posibilităților ce reies din atribuțiile fiecărui subiect, metodelor și mijloacelor de lucru [23, p.119].

Ținând cont de faptul că interacțiunea presupune o activitate bazată pe lege, îndreptată spre descoperirea și cercetarea infracțiunilor, se poate concluziona că formele acestor relații între organul de urmărire penală și alte instituții se regăsesc, în primul rând, în actele normative. Formele interacțiunii prevăzute de legislația procesual-penală, în lucrările de profil criminalistic, sunt denumite procesuale [22, p.48].

Printre formele procesuale ale interacțiunii prevăzute de Codul de procedură penală pot fi enumerate:

- executarea de către ofițerul de urmărire penală a indicațiilor scrise ale procurorului (art.52 alin.(1) pct.14), alin.(4²); art.53 alin.(1) pct.6); art.57 alin.(2) pct.18) CPP);
- formarea grupurilor de urmărire penală în temeiul ordonanței procurorului (art.52 alin.(1) pct.10), art.256 și 270 alin.(8) CPP);
- dispunerea prin delegație a efectuării acțiunilor de urmărire penală (art.258 CPP);
- dispunerea prin delegație, Agenției de Recuperare a Bunurilor Infracționale, a urmăririi bunurilor infracționale, acumularea probelor cu privire la acestea (art.229² CPP);
- dispunerea prin comisie rogatorie, altor organe de urmărire penală, a efectuării acțiunilor de urmărire penală (art.57 alin.(2) pct.10) CPP);
- înaintarea dispozițiilor organelor de poliție sau altor organe competente cu privire la efectuarea acțiunilor de urmărire penală (art.57 alin.(2) pct.11) CPP).

Fundamentul juridic al interacțiunii organului de investigații cu alte instituții se regăsește în Legea cu privire la activitatea specială de investigații nr.59 din 29.03.2012, care, la art.3) lit.e), reglementează principiul cooperării cu alte autorități de stat. Totodată, Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, nr.320 din 27.12.2012, la capitolul I, intitulat „Dispoziții generale”, în conținutul art.6, stabilește bazele normative ale cooperării poliției cu alte organe de drept, autorități ale administrației publice centrale și locale, cu mass-media, societatea civilă și cu organismele internaționale.

Per ansamblu, legile organice nominalizate mai sus reglementează următoarele forme procesuale ale interacțiunii:

- executarea de către organul de investigații a ordonanțelor ofițerului de urmărire penală, a indicațiilor

lor scrise sau ordonanțelor procurorului și încheierilor instanței de judecată;

- informarea de către organul de investigații a altor autorități care efectuează activitatea specială de investigații despre faptele ilicite devenite cunoscute, ce țin de competența acestor autorități, acordarea ajutorului necesar;
- coordonarea sau conducerea de către procuror a măsurilor speciale de investigații efectuate în cadrul unui proces penal pe care le-a autorizat sau asupra cărora a solicitat autorizarea judecătorului de instrucție;
- îndeplinirea de către poliție a însărcinărilor și dispozițiilor în formă scrisă ale procurorului, ofițerului de urmărire penală privind înlăptuirea acțiunilor de urmărire penală, precum și hotărârilor judecătorești.

Analizând tendințele actuale de reformare a instituțiilor procesual-penale, coerente interacțiunii la cercetarea infracțiunilor, urmează a fi marcat faptul că, prin Legea nr.179 din 26.07.2018, care a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova nr.309–320/498 din 17.08.2018, Parlamentul a operat un șir de modificări și completări esențiale la Codul de procedură penală nr.122 din 14.03.2003 [3], aplicarea cărora de către practicieni în cadrul procesului penal impune atât o analiză juridică profundă cât și instituirea unor mecanisme practice adecvate.

Din conținutul dispozițiilor art.270 alin.(10) CPP completat, în redacția Legii nr.179 din 26.07.2018, rezultă că la exercitarea urmăririi penale procurorul poate dispune, prin ordonanță motivată, efectuarea unor acțiuni procesuale, altele decât cele cu caracter decizional, de către ofițerul de urmărire penală.

Din textul normei modificate a art.270 CPP se deduce o formă procesuală nouă a interacțiunii procurorului cu organul de urmărire penală, prin delegarea efectuării acțiunilor procesuale, altele decât cele cu caracter decizional, de către ofițerul de urmărire penală prin ordonanța motivată a procurorului. În asemenea condiții, în vederea creării unei practici uniforme de aplicare a acestor prevederi legale, urmează a fi instituit un mecanism normativ privind formarea grupurilor de urmărire penală și desemnarea ofițerilor de urmărire penală, ofițerilor de investigații, pentru efectuarea indicațiilor procurorului, la exercitarea urmăririi penale de către ultimul subiect. Mecanismul dat urmează a fi larg abordat prin adoptarea unor ordine/regulamente interdepartamentale ale Procuraturii Generale, Ministerului Afacerilor Interne, precum și ale Centrului Național Anticorupție.

În condițiile actuale, premisa normativă care oferă soluție practică concretă pentru implementarea acestei norme se regăsește în art.270 alin.(8) CPP, care stabilește mecanismul dispunerii prin ordonanță motivată în cauzele complicate și de mari proporții de către procurorul ierarhic superior celui de a cărui competen-

ță ține urmărirea penală, exercitarea urmăririi penale de către un grup de procurori și ofițeri de urmărire penală, indicând procurorul care conduce grupul.

Este relevant de remarcat faptul că, potrivit art.276¹ CPP, introdus prin Legea nr.179 din 26.07.2018, au fost extinse atribuțiile organului de urmărire penală la capitolul pornirii urmăririi penale în cazul unor categorii de infracțiuni. Prin introducerea articolului respectiv, printr-o normă imperativă, s-a creat premisa interacțiunii organului de urmărire penală cu organele competente de control de stat asupra activității de întreprinzător și alte organe competente în controlul respectării prevederilor legislației.

În redacția actuală, art.276¹ alin.(1) CPP prevede că, în cazul în care în sesizarea depusă la organul de urmărire penală sunt semne clare care justifică bănuiala rezonabilă de săvârșirea unei infracțiuni prevăzute de art.223, art.224 alin.(1), art.227 alin.(1), art.228 lit.a) și b), art.241, 242, 244, 244¹, 246, 246¹, 250, 257, 258, 262, 263, organul competent să exercite urmărirea penală solicită opinia organului competent de control de stat asupra activității de întreprinzător sau a altui organ competent în controlul respectării prevederilor legislației din domeniul în care a fost săvârșită fapta, în vederea expunerii, în limita competențelor sale, asupra existenței sau nu a încălcării legislației din domeniu și prejudiciului cauzat prin încălcare.

În contextul modificărilor legislative abordate, care vizează unele forme procesuale ale interacțiunii, sunt relevante constatările din practica recentă a Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare – CtEDO), În jurisprudența sa, CtEDO a menționat importanța mobilizării și interacționării tuturor autorităților statale, la capitolul cercetării infracțiunilor economice și fiscale, cu neadmiterea situațiilor în care, din motivul lipsei unei cooperări eficiente între instituțiile publice, sunt lezate drepturile și libertățile fundamentale ale omului. În acest sens, în speța *A și B c. Norvegiei*, hotărârea din 15.11.2016, CtEDO a specificat necesitatea ajustării și uniformizării cadrului normativ fiscal și procesual-penal corelativ [21, §§114, 132].

Este de remarcat că tendințele actuale la compartimentul reformării competențelor funcționale și atribuțiilor organelor de urmărire penală impun completarea atât a cadrului normativ prezentat prin legile organice cât și al actelor interdepartamentale prin introducerea amendamentelor cu privire la modul de formare și funcționare a grupelor de urmărire penală cu antrenarea reprezentanților diferitor instituții.

Actualmente, s-au păstrat contradicțiile principale privind statutul ofițerului de investigații în cadrul procesului penal. Problema reglementării procesuale a atribuțiilor acestui subiect și, corespunzător, interacțiunii cu alți subiecți procesuali impune elaborarea unui cadru normativ desfășurat în acest sens. Până în prezent această problemă nu are o soluție definitivă.

În conformitate cu art.253 alin.(1) CPP, urmărirea

penală se efectuează de către procuror și de către organele constituite conform legii în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului Vamal și Centrului Național Anticorupție. Prevederile art.52 alin.(1) pct.10), art.256 și 270 alin.(8) CPP permit procurorului să dispună prin ordonanță efectuarea urmăririi penale de către un grup de ofițeri de urmărire penală.

Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală, nr.333 din 10.11.2006, la art.4 alin.(4), prevede că „*angajații unor alte subdiviziuni din instituțiile menționate la alin.(1) pot avea atribuții de ofițer de urmărire penală numai în cazul desemnării lor prin ordonanța procurorului, la propunerea ofițerului de urmărire penală*”. Prevederile legale nominalizate intră în contradicție cu art.1 alin.(2) din aceeași lege, care stipulează că „*nu pot avea calitatea de ofițer de urmărire penală angajații organelor de urmărire penală abilitați cu funcții de menținere a ordinii publice, de control sau de exercitare a activității operative de investigații, care au statut de persoane investite cu funcții de constatare a infracțiunilor, stabilit prin lege*”.

Sintetizând normele abordate supra, urmează a fi reținut faptul că art.4 alin.(4) din Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală nr.333 din 10.11.2006 nu corespunde rigorilor legale prevăzute de art.253 alin.(1) CPP, iar sub prisma regulii generale stipulate în art.2 alin.(4) CPP se atestă necoresponderea acestei norme prevederilor legii procesual-penale.

Accentuăm faptul că alineatul (4) din art.4 al legii abordate, reglementând o dispoziție specifică și fiind în contradicție cu legislația procesual-penală, urmează a fi exclus, prin operarea modificărilor de rigoare în conținutul articolului dat.

Analiza juridică a prevederilor legislației procesual-penale și ale altor acte legislative conexe permite a constata că actualmente nu sunt reglementate bazele interacțiunii, ceea ce creează impedimente majore în activitatea practicienilor. În special, faptul dat se deduce la responsabilitatea redusă a ofițerilor de urmărire penală în cadrul procesului penal, lipsa reglementării juridice a statutului ofițerului de investigații în procesul penal.

În același timp, pentru a conferi o mai mare aplicabilitate și claritate, instituția interacțiunii trebuie să fie reglementată nu numai la nivel departamental, dar și în textul legilor organice, ceea ce ar oferi practicienilor, în mod transparent, viziuni clare privitor la gradul de responsabilitate și inițiativa ce revine fiecărui subiect.

În cadrul interacțiunii organului de urmărire penală cu organul de investigații, se creează contactele realizate prin formele procesuale, axate pe conținutul normelor stipulate în legi, cât și acele neprevăzute de legislația procesual-penală, dar care au obținut o aplicabilitate largă în practică, dând dovadă de eficiență (de exemplu, compunerea în comun a planului urmăririi penale, pregătirea operațiunilor și combinațiilor tactice). Aceste forme sunt denumite tactico-organizatorice [23, p.119].

Baza normativă departamentală care reglementează formele tactico-organizatorice ale interacțiunii la cercetarea infracțiunilor pe care larg le aplică reprezentanții diferitor organe în activitatea zilnică este exprimată prin realizarea următoarelor procedee practice: interacțiunea organelor de drept cu instituțiile și structurile regionale/internaționale [7]; interacțiunea procuraturilor specializate cu reprezentanții detașați ai altor organe [14]; interacțiunea procurorului în exercitarea atribuțiilor cu alte instituții [15]; interacțiunea organelor de drept și altor instituții la prevenirea, investigarea și combaterea traficului ilicit de droguri [12]; interacțiunea diferitor subdiviziuni ale organelor afacerilor interne la capitolul primirii, înregistrării și examinării sesizărilor despre infracțiuni [9]; organizarea interacțiunii între diferite subdiviziuni ale aparatului MAI [17]; organizarea interacțiunii între diferite subdiviziuni ale organelor afacerilor interne în legătură cu deținerea persoanelor în custodia statului [18]; cooperarea și intervenția profesională a angajaților cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne [19]; cooperarea în domeniul prevenirii și combaterii traficului de copii [20]; constituirea și activitatea echipelor comune de investigații [10]; cooperarea instituțiilor de drept și de medicină la identificarea pretinselor cazuri de tortură [11]; interacțiunea procurorului cu subdiviziunile competente ale organelor afacerilor interne în sfera inițierii investigațiilor în vederea căutării învinuților [13] ș.a.

Actele interdepartamentale nominalizate au ca scop primordial uniformizarea procedeele practice de organizare și executare a măsurilor de depistare, contracarare și investigare a faptelor ce conțin indicii ale infracțiunilor de către colaboratorii din cadrul Procuraturii, Ministerului Afacerilor Interne, Serviciului de Informații și Securitate, Centrului Național Anticorupție, Serviciului Vamal, Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Examinând actele normative de profil, se observă o insuficientă reglementare juridică în acest domeniu. Actualmente, în primul rând, se impune formarea cadrului normativ care ar reglementa interacțiunea organului de urmărire penală cu organul de investigații, cu tragerea liniilor directorii pentru a asigura în mod practic o cooperare permanentă, cu descrierea modului de delegare și implicare a ofițerilor de investigații pentru efectuarea acțiunilor procesuale și determinarea mecanismului de evaluare a responsabilității acestui subiect.

Întru evitarea pe viitor a unor eșecuri la compartimentul interacțiunii subiecților procesului penal, este oportună întreprinderea măsurilor necesare întru identificarea și înlăturarea lacunelor existente, unificarea practicii, asigurând aplicarea corectă a prevederilor normelor procesual-penale.

Concluzii și recomandări. În contextul reformei în sectorul justiției penale, concluzionăm că legislația procesual-penală necesită implementarea și ajus-

area unor transformări esențiale, impuse, în primul rând, de situația obiectivă ce există la compartimentul interacțiunii organelor de urmărire penală cu organul de investigații.

Necesită de subliniat că urmează a fi instituit cadrul legislativ eficient menit să reglementeze exhaustiv limitele atribuțiilor organului de investigații în cadrul procesului penal. De asemenea, se impune perfecționarea cadrului normativ la compartimentul interacțiunii la faza premergătoare urmăririi penale și până la începerea procesului penal.

Instituția și procesul interacțiunii trebuie să fie reglementate nu numai la nivel departamental, dar și în textul legilor organice, ceea ce ar oferi practicienilor, în mod transparent, viziuni clare privitor la gradul de responsabilitate și inițiativă ce revine fiecărui subiect.

Sintetizând rezultatele cercetării realizate în prezenta lucrare, concluzionăm că, prin aplicarea actelor normative de ordin departamental la capitolul interacțiunii, care au aplicabilitate directă în cadrul procesului penal, legislația internă este asigurată cu un remediu practic efectiv împotriva lacunelor normative. Această stare de fapt urmează a fi observată de legiuitor și de conducerea instituțiilor implicate în procesul penal, în vederea implementării instituției interacțiunii în procesul penal prin realizarea următoarelor măsuri:

- elaborarea amendamentelor la cadrul legislativ care conține normele procesuale și actelor de ordin interdepartamental, în vederea reglementării mecanismelor, condițiilor legale și procedurii de creare, organizarea activității grupurilor de urmărire penală formate din reprezentanții diferitor organe de drept;
- perfecționarea cadrului normativ la compartimentul definitivării statutului ofițerului de investigații, prin reglementarea procesuală a acestui subiect;
- ajustarea cadrului normativ interdepartamental de către organele implicate în procesul penal în vederea reglementării interacțiunii organelor de urmărire penală cu organele de investigații la diferite faze ale procesului penal.

În vederea creării premiselor normative pentru aplicarea și interpretarea uniformă și eficientă a instituției interacțiunii, propunem ca la temelia acestui proces să fie efectuate următoarele modificări de *lege ferenda*:

1) Completarea conținutului art. 254 CPP prin introducerea alin.(3), care va avea următorul conținut: „*Organele de urmărire penală își desfășoară activitatea, interacționând cu organele de investigații și alte instituții, cu respectarea principiului legalității, drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, cu strictă delimitare a atribuțiilor fiecăruia, în condițiile de independență în alegerea metodelor și mijloacelor de realizare a sarcinilor ce le revin conform legii. Ofițerul de investigații răspunde personal pentru executarea completă și în termen stabilit de lege a dispozițiilor ofițerului de urmărire penală, indi-*

cațiilor scrise sau ordonanțelor procurorului și încheierilor instanței de judecată”.

2) Completarea conținutului art.52 alin.(1) pct.10) CPP cu sintagma „și ofițeri de investigații”, atribuindu-i următorul conținut: „ordonă efectuarea urmăririi penale de un grup de ofițeri de urmărire penală și ofițeri de investigații”.

3) Abrogarea alin. (4) din art.4 din Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală, nr.333 din 10.11.2006.

Referințele bibliografice:

- Codul de procedură penală al Republicii Moldova. Nr.122 din 14 martie 2003. Republicat în: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2013, nr.248-251/699. În vigoare din 12 iunie 2003.
- Gheorghiuță M. *Tratat de criminalistică*. Chișinău: Tipografia Centrală, 2017. 872 p.
- Legea pentru modificarea unor acte legislative. Nr.179 din 26 iulie 2018. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2018, nr.309-320/498. În vigoare din 17 august 2018.
- Legea cu privire la activitatea specială de investigații. Nr.59 din 29 martie 2012. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2012, nr.113-118/373. În vigoare din 8 decembrie 2012.
- Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului. Nr.320 din 27 decembrie 2012. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2013, nr.42-47/145. În vigoare din 5 martie 2013.
- Legea privind statutul ofițerului de urmărire penală. Nr.333 din 10 noiembrie 2006. În: *Monitorul Oficial al Republicii Moldova*, 2006, nr.195-198/918. În vigoare din 22 decembrie 2006.
- Ordinul interdepartamental privind aprobarea instrucțiunii cu privire la modul de colaborare între organele de drept ale Republicii Moldova și Centrul cooperare polițienească internațională al Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, nr.45/84/250/105/373 din 28 august 2014.
- Ordinul interdepartamental pentru aprobarea regulamentului cu privire la coordonarea activităților și stabilirea rolurilor și responsabilităților între instituțiile competente la prevenirea, investigarea și combaterea traficului ilicit de droguri, etnobotanice și analogii acestora, nr.355/65/497-0 din 05 decembrie 2017.
- Ordinul interdepartamental cu privire la evidența unică a infracțiunilor, a cauzelor penale și a persoanelor care au săvârșit infracțiuni. Nr.121/254/286-0/95 din 18 iulie 2008;
- Ordinul interdepartamental pentru aprobarea Instrucțiunii cu privire la constituirea și activitatea echipelor comune de investigații, nr.40/215/324-o/92 din 23.07.2014.
- Ordinul interdepartamental pentru aprobarea regulamentului cu privire la procedura de identificare, înregistrare și raportare a pretinselor cazuri de tortură, tratament inuman sau degradant, nr.77/572/408/639-o/197/1589 din 31.12.2013.
- Ordinul interdepartamental pentru aprobarea regulamentului cu privire la coordonarea activităților și stabilirea rolurilor și responsabilităților între instituțiile competente la prevenirea, investigarea și combaterea traficului ilicit de droguri, etnobotanice și analogii acestora, nr.355/65/4970 din 05.12.2017.
- Ordinul interdepartamental privind aprobarea instrucțiunii privind evidența unică a dosarelor de căutare (de identificare) a persoanelor căutate, a persoanelor cu identitate necunoscută, a cadavrelor neidentificate și formarea evidențelor centralizate de căutare, nr.62/290/325/158 din 21 octombrie 2011, modificat prin ordinul interdepartamental, nr.55/260/414-O/126 din 29.08.2013.
- Ordinul Procurorului General privind aprobarea regulamentului de activitate al Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale nr.7/28 din 17 februarie 2017.
- Ordinul Procurorului General privind aprobarea regulamentului Procuraturii, nr.24/28 din 24 septembrie 2016.
- Ordinul MAI cu privire la aprobarea Planului de acțiuni privind consolidarea capacităților poliției de a lupta împotriva criminalității organizate și celei transfrontaliere pentru anii 2017-2020, nr.219 din 19 iulie 2017.
- Ordinul MAI pentru aprobarea regulamentului privind organizarea și funcționarea Direcției generale urmărire penală a Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, nr.349 din 11.11.2013.
- Ordinul MAI cu privire la desfășurarea unor activități în cadrul MAI și a instituțiilor subordonate, pentru îmbunătățirea respectării drepturilor și garanțiilor procesuale ale persoanelor reținute în custodia poliției, nr.284 din 19.09.2016.
- Ordinul MAI privind aprobarea regulamentului cu privire la intervenția profesională a angajaților cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, nr.311 din 17.11.2015.
- Ordinul IGP cu privire la aprobarea Instrucțiunilor metodice privind intervenția poliției în identificarea, evaluarea, referirea, asistența și monitorizarea cazurilor de violență, neglijare, exploatare și trafic al copilului, nr.79 din 28.04.2015.
- Speța A și B c. *Norvegia*, hotărârea din 15.11.2016, definitivă din 15.11.2016, <http://hudoc.echr.coe.int/eng/?i=001-168972> (vizitat la 02.08.2018).
- Плеснева Л. П. Процессуальные формы взаимодействия следователя с органами дознания. В: *Вестник Восточно-Сибирского Института МВД России*, 2011, №3, с.47-55.
- Плеснева Л. П. Формы взаимодействия следователя с органами дознания. В: *Вестник Восточно-Сибирского Института МВД России*, 2015, №4, с.119-125.

